

Цей сніг іде — такий величний!...

Віктор Кордун

Цей сніг іде — такий величний! —
немов наприкінці історії...

Стримить до серця по дотичній
і захлинається просторами.

Життя й кохання — тільки літо:
ще день, ще мить — і вже нема.

Що менше долю пережито, —
то довша випаде зима.

З насінням трав і мрій під снігом
своїх нових нарожень ждемо:

ми — лід з печалями і сміхом,
зело — коріння в чорноземі.

Летить стріла кудись — хто знає?

Снується промінь у світах...

Чи хтось оце життя безкрає
тримає в трепетних руках?

Віддати всього себе світлу
і над землею засвітати.

Зима, як білий крин, розквітла —
не відвернути, не зірвати.

Цей сніг іде — такий величний...